

РЕШЕНИЕ

№ 513

гр. Пловдив, 28.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Нестор Сп. Спасов

Членове: Емилия Ат. Брусева
Радка Д. Чолакова

при участието на секретаря Катя Н. Митева
като разгледа докладваното от Емилия Ат. Брусева Въззивно търговско дело
№ 20225001000434 по описа за 2022 година

Производство по чл.258 и сл.от ГПК.

Постъпила е въззивна жалба вх. №261325 от 04.04.2022 г. от „Н.П.“ ЕООД /н./ - ****, ЕИК *****, представлявано от синдика М. Н. – чрез упълномощения адв. Т. Т., със съдебен адрес: **** против решение №260017 от 28.02.2022г., постановено по т. д. N 163/2018г. по описа на Окръжен съд – С.З., **в частта с която са отхвърлени** предявените от жалбоподателя „Н.П.“ ЕООД /н./ установителни иски за признаване за установено съществуване на вземания на „Н.П.“ ЕООД /н./ против „П.Х.“ АД /н./както следва: **за сумата 1 028 747.78 лева** – главница по договор за цесия от 30.12.2013г. между „Р.О.“ ЕООД и „Н.П.“ ЕООД /н./, ведно със законната лихва върху цялата сума от датата на подаване на молбата до окончателно изплащане на сумата; **за сумата 283 185.98 лева** - вземане за обезщетение за забава в размер на законна лихва върху сумата от 1 028 747.78 лева за периода от

10.02.2014 г. /датата, на която вземането е станало изискуемо/ до 25.10.2016 г. /датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ и **за сумата 8 590.04 лева** - вземане за законна лихва върху сумата 1028747.78 лева за периода от 26.10.2016г. /датата, след датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността - 24.11.2016 г., **за сумата 15 275 830.13 лева** - вземане по договор за цесия от 30.12.2013 г., сключен между „Н.Т.“ ЕООД, в качеството на цедент и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер, ведно със законната лихва върху цялата сума от датата на подаване на молбата до окончателно изплащане на сумата; **за сумата 4 222 023.04 лева** - вземане за обезщетение за забава в размер на законна лихва върху сумата от 15 275 830.13 лева за периода от 06.02.2014г. /датата, на която вземането е станало изискуемо/ до 25.10.2016г. /датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ и **за сумата 127 553.18 лева** - вземане за законна лихва върху сумата от 15 275 830.13 лева за периода от 26.10.2016г. /датата, след датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/н./до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността - 24.11.2016г., **за сумата 6 201 889.29 лева** - вземане по договор за цесия от 21.01.2014г., сключен между „П.“ АД, в качеството на цедент и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер, ведно със законната лихва върху цялата сума от датата на подаване на молбата до окончателно изплащане на сумата, **за сумата 1 834 947.83 лева** - вземане за законна лихва върху сумата 6 201 889.29 лева за периода от 06.02.2014г. /датата, на която вземането е станало изискуемо/ до 25.10.2016г. /датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ и **за сумата 51 785.78 лева** (петдесет и една хиляди седемстотин осемдесет и пет лева и седемдесет и осем стотинки) - вземане за законна лихва върху сумата 6 201 889.29 лева за периода от 26.10.2016 г. /датата, след датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността -24.11.2016г.

Изразени са съображения за необоснованост на акта в обжалваната му част, за допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон. Иска се отмяна на решението в обжалваната част и по същество – уважаване на установителните претенции.

По въззивната жалба на „Н.П.“ ЕООД /н./ е постъпил писмен отговор от синдика на „П.Х.“ АД /н./ – М. В., с който е изразено становище за неоснователност на жалбата на „Н.П.“ ЕООД /н./ - гр. Л.. Иска се решението в обжалваната му част да бъде потвърдено.

Постъпила е въззивна жалба вх. №261472/11.04.2022г. от синдика на „П.Х.“ АД /н./ – М. В., против решение №260017 от 28.02.2022г., постановено по т. д. N 163/2018г. по описа на Окръжен съд – С.З., **в частта с която е признато за установено**, че „Н.П.“ ЕООД /н./ - гр. Л. **има вземания** към „П.Х.“ АД /н./, както следва:

за сумата 168 399.56 лева, представляваща вземане за непогасена главница по договор за встъпване в дълг от 12.11.2013 г., сключен между „П.Х.“ АД и „Н.П.“ ЕООД, ведно със законната лихва върху сумата за периода от 25.11.2016 г. датата на подаване на молбата за предявяване на вземанията до окончателно изплащане на сумата, **за сумата 39 776.11 лева**, представляваща законната лихва върху сумата от 168 399.56 лева за периода от 30.06.2014 г. /датата, на която вземането е станало изискуемо/ до 25.10.2016г. /датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/, **за сумата 1403.44 лева**, представляваща законната лихва върху сумата от 168 399.56 лева за периода от 26.10.2016г. /датата, след датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността - 24.11.2016г., **за сумата 3 967 263.63 лева**, представляваща регресно вземане на „Н.П.“ ЕООД към „П.Х.“ АД, възникнало в резултат от продажбата на публична продан на недвижимия имот П.на база С.З., собственост на ипотекарния длъжник „Н.П.“ ЕООД, с което „Н.П.“ ЕООД е погасило задължението на „П.Х.“ АД към „Т.Б.“ АД, ведно със законната лихва върху сумата за периода от 25.11.2016 г. датата на подаване на молбата за предявяване на вземанията до окончателно изплащане на сумата, **за сумата 33 063.18 лева**, представляваща законната лихва върху

главницата от 3 967 263.63 лева за периода от 26.10.2016г. /датата, следваща датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността - 24.11.2016г.

Моли решението в посочената обжалвана част да бъде отменено, а предявените установителни искове да бъдат отхвърлени изцяло.

Постъпил е отговор по въззивната жалба на синдика на „П.Х.“ АД /н./ от „Н.П.“ ЕООД /н./, с който е изразено становище за недопустимост на въззивната жалба, подадена от синдика на „П.Х.“ АД /н./ – М. В., с твърдения, че синдикът не е страна в производството по иск с правно основание чл.694 от ТЗ. Евентуално - ако се приеме, че жалбата е допустима, се поддържа становище за нейната неоснователност.

Постъпил е отговор от 20.05.2022г. от „П.Х.“ АД /н./ - чрез адв. О. Ш., в който са инкорпорирани становища и по двете постъпили въззивни жалби. Изразено е становище за основателност на въззивната жалба, подадена от синдика на „П.Х.“ АД /н./ – М. В. и за неоснователност на въззивната жалба, подадена от „Н.П.“ ЕООД /н./

Постъпила е въззивна жалба вх. №261686/20.04.2022г. от „П.Х.“ АД /н./ - **** - чрез адв. О. Ш. против решение №260017 от 28.02.2022г., постановено по т. д. N 163/2018г. по описа на Окръжен съд – С.З., **в частта с която е признато за установено, че „Н.П.“ ЕООД /н./ - гр. Л. има вземания към „П.Х.“ АД /н./, както следва: за сумата 168 399.56 лева**, представляваща вземане за непогасена главница по договор за встъпване в дълг от 12.11.2013 г., сключен между „П.Х.“ АД и „Н.П.“ ЕООД, ведно със законната лихва върху сумата за периода от 25.11.2016 г. датата на подаване на молбата за предявяване на вземанията до окончателно изплащане на сумата, **за сумата 39 776.11 лева**, представляваща законната лихва върху сумата от 168 399.56 лева за периода от 30.06.2014 г. /датата, на която вземането е станало изискуемо/ до 25.10.2016г. /датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/, **за сумата 1403.44 лева**, представляваща законната лихва върху сумата от 168 399.56 лева за периода от 26.10.2016г. /датата, след датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ до датата на предявяване

на вземанията пред съда по несъстоятелността - 24.11.2016г., **за сумата 3 967 263.63 лева**, представляваща регресно вземане на „Н.П.“ ЕООД към „П.Х.“ АД, възникнало в резултат от продажбата на публична продан на недвижимия имот П.на база С.З., собственост на ипотекарния длъжник „Н.П.“ ЕООД, с което „Н.П.“ ЕООД е погасило задължението на „П.Х.“ АД към „Т.Б.“ АД, ведно със законната лихва върху сумата за периода от 25.11.2016 г. датата на подаване на молбата за предявяване на вземанията до окончателно изплащане на сумата, **за сумата 33 063.18 лева**, представляваща законната лихва върху главницата от 3 967 263.63 лева за периода от 26.10.2016г. /датата, следваща датата, на която е обявено в Т.Р. при А.в. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността - 24.11.2016г. Жалбоподателят моли решението в посочената обжалвана част да бъде отменено, а предявените установителни искове да бъдат отхвърлени изцяло.

Постъпил е отговор по тази въззивна жалба от синдика на „П.Х.“ АД /н./ М. В., с който се изразява становище за нейната основателност.

Постъпил е отговор по въззивната жалба на „П.Х.“ АД /н./ от „Н.П.“ ЕООД /н./ - чрез адв. Т. Т.. С него е направено възражение за недопустимост на въззивната жалба на „П.Х.“ АД /н./, поради неспазване на преклузивния срок за обжалване на решението, тъй като същото било връчено на синдика преди да бъде получено от дружеството и според въззиваемият, срокът за обжалване следва да тече от връчването до синдика. Ако се приеме, че въззивната жалба е допустима, изразява становище за нейната неоснователност.

Съдът разгледа становищата и възраженията на двете страни, както и събраните по делото доказателства и намери за установено следното:

Пловдивски Апелативен съд намира, че всяка от въззивните жалби е подадена в срок, от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване акт и се явява процесуално допустима. Съобщението за постановеното решение е връчено на „П.Х.“ АД /н./ - чрез адв. О. Ш. на 06.04.2022г., поради което жалбата, подадена от дружеството на 20.04.2022г. е в срок. В този смисъл направеното от „Н.П.“ ЕООД /н./ възражение за недопустимост на въззивната жалба на „П.Х.“ АД /н./, поради неспазване на преклузивния срок за обжалване на решението, е неоснователно. Що се отнася до възражението,

касаещо възможността на синдика да обжалва постановеното решение: Синдикът е самостоятелен участник в производствата по искове с правно основание чл.694 от ТЗ и упражнява самостоятелно своите процесуални права и задължения, сред които и правото на обжалване, независимо дали страната, чийто синдик се явява той, упражнява своето право на жалба.

Обективно съединени искове с правно основание чл. 694 от ТЗ. Предявени от „Н.П.“ ЕООД /н./ - ****, ЕИК ***** против „П.Х.“ АД /н./ - ****, ЕИК *****.

Претендира се установяване съществуването на предявените от „Н.П.“ ЕООД /н./ - гр. Л. вземания, включени в списък на неприети предявени вземания в производството по несъстоятелност на „П.Х.“ АД /н./, одобрен с Определение №655 от 08.06.2018г., постановено по т.д.№83 по описа за 2014 г. на Окръжен съд-С.З., както следва:

1. Вземане в размер на 1 028 747. 78 лева - вземане по договор за цесия от 30.12.2013 г., сключен между „Р.О.“ ЕООД, в качеството на цедент и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер, вземане в размер на 283 185.98 лева - вземане за законна лихва върху сумата от 1 028 747. 78 лева за периода от 10.02.2014 г. /датата, на която вземането е станало изискуемо/ до 25.10.2016 г. /датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/, вземане в размер на 8 590.04 лева - вземане за законна лихва върху сумата от 1 028 747.78 лева за периода от 26.10.2016г. /датата, след датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността - 24.11.2016 г., законната лихва върху цялата сума от датата на подаване на молбата до окончателно изплащане на сумата;

Твърди, че цедираното вземане чрез договора за цесия от 30.12.2013г. произтича от сключен между „Р.О.“ ЕООД и „П.Х.“ АД договор от 20.10.2005г. за безсрочен депозит, с който е уговорено „Р.О.“ ЕООД да депозира ежедневно в „П.Х.“ АД сумата на свободния си паричен ресурс срещу задължение на „П.Х.“ АД да заплаща годишна лихва, изчислена на база 360 дни годишно върху салдото на депозанта в края на всеки ден в размер на тримесечен SOFIBOR плюс 1% надбавка. С договора „П.Х.“ АД поема задължение да заплаща дължимата и фактурирана лихва за съответния период

в рамките на следващия календарен месец. Твърди, че „Р.О.“ ЕООД е депозирал по сметка на „П.Х.“ АД на основание договор от 20.10.2005г. за безсрочен депозит сума в размер на 3 517 170 .83 лева. От страна на „П.Х.“ АД не са извършвани погашения на задълженията му по договора. Твърди, че с договор за цесия е прехвърлил на трето лице „О.Е.Т.“ ЕООД част от придобитото с договора за цесия вземане, поради което претендира установяване на дължимост за сумата 1 028 747.78 лева – част от общо депозирани от „Р.О.“ ЕООД по сметка на „П.Х.“ АД 3 517 170.83 лева.

2. Вземане в размер на 15 275 830.13 лева - вземане по договор за цесия от 30.12.2013 г., сключен между „Н.Т.“ ЕООД, в качеството на цедент и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер, вземане в размер на 4 222 023.04 лева - вземане за законна лихва върху сумата от 15 275 830.13 лева за периода от 06.02.2014г. /датата, на която вземането е станало изискуемо/ до 25.10.2016г. /датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/, вземане в размер на 127 553.18 лева - вземане за законна лихва върху сумата от 15 275 830,13 лева за периода от 26.10.2016г. /датата, след датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността - 24.11.2016г., законната лихва върху цялата сума от датата на подаване на молбата до окончателно изплащане на сумата;

Твърди, че цедираното вземане чрез договора за цесия от 30.12.2013г. произтича от сключен между „Н.Т.“ ЕООД и „П.Х.“ АД договор от 09.09.2009г. за безсрочен депозит, с който е уговорено „Н.Т.“ ЕООД да депозира ежедневно в „П.Х.“ АД сумата на свободния си паричен ресурс срещу задължение на „П.Х.“ АД да заплаща годишна лихва, изчислена на база 360 дни годишно върху салдото на депозанта в края на всеки ден в размер на тримесечен SOFIBOR плюс 1% надбавка. С договора „П.Х.“ АД поема задължение да заплаща дължимата и фактурирана лихва за съответния период в рамките на следващия календарен месец. Твърди, че „Н.Т.“ ЕООД е депозирал по сметка на „П.Х.“ АД на основание договор от 09.09.2009г. за безсрочен депозит сума в размер на 15 227 679.39 лева. „Н.Т.“ ЕООД е издал и фактури за начислени лихви в общ размер 48 150.74 лева. От страна на „П.Х.“ АД не са извършвани погашения на задълженията му по договора. Претендира установяване на дължимост на посочените вземания, придобити

чрез договора за цесия.

3. Вземане в размер на 6 201 889.29 лева - вземане по договор за цесия от 21.01.2014г., сключен между „П.“ АД, в качеството на цедент, и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер, вземане в размер на 1834 947.83 лева - вземане за законна лихва върху сумата от 6 201 889.29 лева за периода от 06.02.2014г. /датата, на която вземането е станало изискуемо/ до 25.10.2016г. /датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/, вземане в размер на 51 785.78 лева - вземане за законна лихва върху сумата от 6 201 889.29 лева за периода от 26.10.2016 г. /датата, след датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността - 24.11.2016г., законната лихва върху цялата сума от датата на подаване на молбата до окончателно изплащане на сумата.

Твърди, че цедираното вземане чрез договора за цесия от 21.01.2014г. произтича от сключени между „П.“ АД и „П.Х.“ АД договор за паричен заем от 26.10.2006г. и договор за паричен заем от 06.01.2012г. Сумата – предмет на цесията – в размер на 6 201 899.29 лева представлява сбор от начислени лихви върху главницата /заемната сума/ за периода 01.10.2010г. – 31.12.2013г. Твърди, че с договор за паричен заем от 26.10.2006г. „П.“ АД е предоставил на „П.Х.“ АД в заем сумата 52 585 724.33 лева срещу задължение на заемателя да върне получената сума на годишни вноски с определени в договора годишни размери и да заплати възнаграждение под формата на годишна лихва в размер на SOFIBOR плюс 2 % от усвоената сума. Уговорено е годишната лихва да се заплаща до 26.10. на всяко година до пълното погасяване на заема. Твърди, че на 06.01.2012г. между „П.“ АД и „П.Х.“ АД е сключен анекс, с който страните се съгласяват, че към датата на подписване на анекса вземането на „П.“ АД към „П.Х.“ АД е в размер на 21 034 289.73 лева като се уговарят и за заплащане на годишна лихва върху главницата в размер на 9.50 %. Твърди, че по договора за заем от 2006г. „П.“ АД е издал фактури за начислени лихви в общ размер 5 778 579.54 лева, дължими за периода 01.10.2010г. – 31.12.2013г., които не са погасени от заемателя. Твърди, че с договор за паричен заем от 06.01.2012г. „П.“ АД е предоставил на „П.Х.“ АД в заем сумата 2 117 510 лева срещу задължение на заемателя да

върне получената сума в срок до 21.01.2017г. и да заплати възнаграждение под формата на годишна лихва върху усвоената сума в размер на 9.50 %. Твърди, че по договора за заем от 2012г. „П.“ АД е издал фактури за начислени лихви в общ размер 423 309.75 лева, дължими за периода 01.10.2010г. – 31.12.2013г., които не са погасени от заемателя.

Общо начислените лихви върху главницата по двата договора за заем е 6 201 889.29 лева, която се твърди да е прехвърлена с договора за цесия и чието установяване се претендира.

4. Вземане в размер на 168 399.56 лева - вземане за непогасена главница по договор за встъпване в дълг от 12.11.2013 г., сключен между „П.Х.“ АД и „Н.П.“ ЕООД, вземане в размер на 39 793.79 лева - вземане за законна лихва върху сумата от 168 399.56 лева за периода от 30.06.2014 г. /датата, на която вземането е станало изискуемо/ до 25.10.2016г. /датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/, вземане в размер на 1 406.14 лева - вземане за законна лихва върху сумата от 168 399.56 лева за периода от 26.10.2016г. /датата, след датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността - 24.11.2016г., законната лихва върху цялата сума от датата на подаване на молбата до окончателно изплащане на сумата.

Твърди, че с договор за встъпване в дълг от 12.11.2013 г., сключен между „П.Х.“ АД и „Н.П.“ ЕООД страните са се съгласили „Н.П.“ ЕООД да встъпи като съдлъжник по всички задължения на „П.Х.“ АД към трети лица – негови работници и служители като извърши плащане на тези задължения, определени в размер на 168 399.56 лева, в срок до 31.12.2013г. Твърди, че със същия договор страните са уговорили задължение на „П.Х.“ АД да върне платеното от „Н.П.“ ЕООД в срок до 30.06.2014г. Твърди, че е изпълнил задължението на ответника в посочения размер към третите лица, но не е получил връщане на сумата в уговорения срок. Претендира установяване на дължимостта на посоченото регресно вземане.

5. Вземане в размер на 4 287 901.36 лева - регресно вземане на „Н.П.“ ЕООД към „П.Х.“ АД възникнало в резултат от продажбата на публична продан на П.на база - С.З., собственост на ипотекарния длъжник „Н.П.“

ЕООД, с което „Н.П.“ ЕООД е погасило задължението на „П.Х.“ АД към „Т.Б.“ АД, вземане в размер на 358 039.76 лева - вземане за законна лихва върху сумата от 4 287 901.36 лева за периода от 31.12.2015г. /датата, следваща датата на възлагане на имота/ до 25.10.201 г. /датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производство по несъстоятелност на „П.Х.“ АД/, вземане в размер на 35 803.98 лева - вземане за законна лихва върху сумата от 4 287 901.36 лева за периода от 26.10.2016г. /датата, след датата на която е обявено в Т.Р. на А.В. съдебното решение за откриване на производство по несъстоятелност до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността - 24.11.2016г., законната лихва върху цялата сума от датата на подаване на молбата до окончателно изплащане на сумата.

Твърди, че между „Т.Б.“ АД като кредитодател и „П.Х.“ АД – кредитополучател е сключен договор за банков кредит №***-***-***/20.08.2010г. и анекси към него като „Т.Б.“ АД е предоставила на ответника банков кредит в размер на 2 812 000 евро. Твърди, че за обезпечаване на задълженията на кредитополучателя е учредил в полза на „Т.Б.“ АД договорна ипотека върху своята П.на база – С.З., находяща се в гр. С.З., кв. И., с идентификатор №*****.***.** по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед №РД-**-**/30.05.2008г. на ИД на АГКК с плащ 5810 кв.м., ведно с находящите се в нея сгради и всички изградени в имота постройки и съоръжения и всички подобрения и приращения. Твърди, че поради неизпълнение на задълженията от страна на „П.Х.“ АД по сключения договор за банков кредит „Т.Б.“ АД се е снабдила с изпълнителен лист по ч.гр.д. №1296/2014г. на РС – С.З.. Образувано е било изпълнително дело №***** по описа на ЧСИ К.А.. Твърди, че по него принудителното изпълнение е насочено срещу ипотекирания имот, собственост на ипотекарния длъжник „Н.П.“ ЕООД. Твърди, че с Постановление за възлагане от 17.12.2015г. имотът е възложен на купувач за цена 5 172 000 лева. Твърди, че с цената от продажбата на ипотекираното имущество са погасени вземания на „Н.Б.“ АД към ответника, произтичащи от банковия кредит, с оглед на което ищецът претендира установяване на дължимостта на своята регресно вземане.

Ответникът „П.Х.“ АД /н./ - ****, ЕИК ***** изразява становище за неоснователност на предявените искове. Отговорът от ответника е подаден на

06.08.2018 г. и изхожда от Ц.Д. и А.М. в качеството им на членове на съвета на директорите. Към онзи момент - с оглед разпоредите на чл. 235, ал.2 от ТЗ и видно от отбелязваонията в Т.Р. - овластен да представлява дружеството е бил третият член на СД-Д.Е.. Това води до извод, че в случая авторите на отговора са извършили действия без представителна власт от името на ответника. Те са потвърдени в отговора на допълнителната искова молба от 17.12.2018 г., който изхожда от представляващия дружеството с оглед вписванията по партидата му към тази дата – О. Т. Т.. Това води до извод, че е налице подаден в срок отговор на исквата молба.

Относно вземане в размер на 1 028 747. 78 лева - вземане по договор за цесия от 30.12.2013 г., сключен между „Р.О.“ ЕООД, в качеството на цедент и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер изразява становище, че ищецът не е придобил посоченото вземане с договора за цесия, тъй като то не е съществувало в патримониума на прехвърлителя към момента на сключване на договора. Твърди, че в отношенията между „П.Х.“ АД и „Р.О.“ ЕООД не се е осъществило реално предаване на суми – предмет на договор за депозит от 20.10.2005г. Прави възражение за погасяване по давност на вземането, което е прехвърлено с договора за цесия, ако се приеме, че то съществува. Твърди, че цената, уговорена с договора за цесия, не е платена, поради което не е настъпил транслативния ефект на договора. Твърди, че липсва надлежно уведомяване на длъжника за цесията, както и че липсва потвърждение на същата и предаване на документите, установяващи вземането.

По отношение на вземане в размер на 15 275 830.13 лева - вземане по договор за цесия от 30.12.2013 г., сключен между „Н.Т.“ ЕООД, в качеството на цедент и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер също изразява становище, че ищецът не е придобил посоченото вземане с договора за цесия, тъй като то не е съществувало в патримониума на прехвърлителя към момента на сключване на договора. Твърди, че в отношенията между „П.Х.“ АД и „Н.Т.“ ЕООД не се е осъществило реално предаване на суми – предмет на договор за депозит от 09.09.2009г. Прави възражение за погасяване по давност на вземането, което е прехвърлено с договора за цесия, ако се приеме, че то съществува. Твърди, че цената, уговорена с договора за цесия, не е платена, поради което не е настъпил транслативния ефект на договора. Твърди, че липсва надлежно уведомяване на длъжника за цесията, както и че

липсва потвърждение на същата и предаване на документите, установяващи вземането.

По отношение на вземането в размер на 6 201 889,29 лева - вземане по договор за цесия от 21.01.2014г., сключен между „П.“ АД, в качеството на цедент, и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер изразява становище, че ищецът не е придобил посоченото вземане с договора за цесия, тъй като то не е съществувало в патримониума на прехвърлителя към момента на сключване на договора. Твърди, че в отношенията между страните по договора за заем не се е осъществило реално предаване на сумата – предмет на договора за заем от 26.10.2006г. и на договор за заем от 06.01.2012г. представените банкови документи, според ответника, не установяват предоставяне на парични суми по договор за заем, а ако се установи, че са предоставени, се твърди, че заемът е погасен чрез плащане на основание извършени банкови преводи. Твърди, че вземането на заемодателя е било погасено по давност към момента на прехвърляне на същото на цесионера, поради което намира, че договорът за цесия се явява такъв с невъзможен предмет, поради което и нищожен на основание чл.26 от ЗЗД. Твърди, че цената, уговорена с договора за цесия, не е платена, поради което не е настъпил транслативния ефект на договора. Твърди, че липсва надлежно уведомяване на длъжника за цесията, както и че липсва потвърждение на същата и предаване на документите, установяващи вземането.

По отношение на вземането в размер на 168 399.56 лева - вземане за непогасена главница по договор за встъпване в дълг от 12.11.2013 г., сключен между „П.Х.“ АД и „Н.П.“ ЕООД твърди, че от страна на Н.П.“ ЕООД не са извършени твърдените плащания на изискуемите и непогасени задължения на „П.Х.“ АД към трети лица – негови работници и служители, съобразно уговорките в договора от 12.11.2013г.

По отношение на вземането в размер на 4 287 901.36 лева – твърдяното регресно вземане на „Н.П.“ ЕООД към „П.Х.“ АД, възникнало в резултат от продажбата на публична продан на П.на база - С.З., собственост на ипотекарния длъжник „Н.П.“ ЕООД, с което „Н.П.“ ЕООД е погасило задължението на „П.Х.“ АД към „Т.Б.“ АД са изложени твърдения, че принудителното изпълнение е проведено за събиране на задължения на „Н.П.“ ЕООД и получената от продажбата на имота на ищеца сума не е

разпределена за погасяване на задължения на „П.Х.“ АД.

С оглед твърдяната недължимост на главните претенции, оспорва дължимостта и на претендираните обезщетения за забава.

Синдикът на „П.Х.“ АД /н./ И.В. също изразява становище за неоснователност на предявените иски.

Относно вземане в размер на 1 028 747.78 лева - вземане по договор за цесия от 30.12.2013 г., сключен между „Р.О.“ ЕООД, в качеството на цедент и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер синдикът изразява становище, че вземането е с неустановен размер, тъй като липсват доказателства, свързани с възникването му. Счита, че представените от ищеца неподписани таблици със стойности на депозирани суми не установяват депозиране на суми от страна на цедента.

Относно вземане в размер на 15 275 830.13 лева - вземане по договор за цесия от 30.12.2013 г., сключен между „Н.Т.“ ЕООД, в качеството на цедент и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер синдикът счита, че не са налице доказателства за възникване на вземането в патримониума на „Н.Т.“ ЕООД, за да може той да го прехвърли на ищеца. Счетоводните извлечения, според него, не установяват депозиране на суми от страна на цедента. Твърди, че цената, уговорена с договора за цесия, не е платена, поради което не е настъпил транслативния ефект на договора.

Относно вземане в размер на 6 201 889.29 лева - вземане по договор за цесия от 21.01.2014г., сключен между „П.“ АД, в качеството на цедент, и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер изразява становище, че два договора за заем са били сключени между „П.“ АД и „П.Х.“ АД /н./, но намира за неустановено постъпването на заемните суми в патримониума на „П.Х.“ АД /н./, а това води до неустановен начален момент на дължимостта на възнаградителна лихва – предмет на установителната претенция. Твърди, че договорите за заем не са подписани от представители на дружествата – заемодател и заемател. Твърди, че главниците по двата договора за заем са предмет на установителен иск по т.д. №162/2018г. по описа на Ос – С.З..

По отношение на вземане в размер на 168 399.56 лева - вземане за непогасена главница по договор за встъпване в дълг от 12.11.2013 г., сключен между „П.Х.“ АД и „Н.П.“ ЕООД счита, че липсват доказателства относно обстоятелството, че ищецът действително е погасил задълженията на „П.Х.“

АД /н./ към неговите работници и служители, за да има право на регрес за платеното. Счита, че при наличие на прогласена от съда неплатежоспособност на „П.Х.“ АД и уговорена солидарност цялата загуба следва да се понесе от ищеца – по аргумент от разпоредбата на чл.127 ал.2 от ЗЗД.

По отношение на вземане в размер на 4 287 901.36 лева – твърдяното регресно вземане на „Н.П.“ ЕООД към „П.Х.“ АД, възникнало в резултат от продажбата на публична продан на П.на база - С.З., собственост на ипотекарния длъжник „Н.П.“ ЕООД, с което „Н.П.“ ЕООД е погасило задължението на „П.Х.“ АД към „Т.Б.“ АД са изложени съображения, че постановлението за възлагане на имота – собствен на ищеца – не е влязло в сила, за липса на изготвено разпределение, за липса на доказателства, че продажбата, осъществена в изпълнителното производство, е за задължения на „П.Х.“ АД, но дори и причина за принудителното изпълнение да е необслужване на кредита от „П.Х.“ АД /н./ , то сумите от продажбата на имота не са погасили задължения на това дружество, а собствени задължения на „Н.П.“ ЕООД /н./

С допълнителна искова молба ищецът уточнява, че „Р.О.“ ЕООД е депозирал по сметка на „П.Х.“ АД на основание договор от 20.10.2005г. за безсрочен депозит суми чрез отделни банкови преводи, за което представя справка и поддържа становище, че е налице реално предаване на суми по договора. Оспорва възражението за изтекла погасителна давност по отношение на прехвърлените чрез цесия вземания, произтичащи договор за депозит от 20.10.2005г. и от договор за депозит от 09.09.2009г., като се позовава на качеството си на присъединен кредитор в производството по несъстоятелност на „П.Х.“ АД. Твърди, че съгласно чл.628а ал.2 във вр. с чл.628а ал.1 от ТЗ давността спира да тече, докато трае производството по несъстоятелност и се прекъсва за вземането – предмет на молбата за присъединяване. В този смисъл изразява становище, че давността е прекъсната с подаване на молбата за присъединяване на 24.04.2014г. по т.д. №83/2014г. на ОС – С.З.. По отношение на възраженията, касаещи неплащане на цената по договор за цесия, счита, че се касае за консенсуален договор. Намира същият за сключен с постигане на съгласие за прехвърляне на вземането. По отношение на възражение за неуведомяване за извършената цесия поддържа, че това е сторено чрез нотариална покана, връчена на „П.Х.“

АД на 10.02.2014г. Намира, че ирелевантно обстоятелството дали документите за вземането са предадени на цесионера. По отношение на договорите за заем с „П.“ АД поддържа, че сумите са реално преведени на „П.Х.“ АД по банков път, както и че липсва погасяване на задължението по тях чрез плащане. И по тези договори оспорва възражението за давност и се позовава на качеството си на присъединен кредитор в производството по несъстоятелност на „П.Х.“ АД. Поддържа становище за неприложимост на разпоредбата на чл.127 ал.2 от ЗЗД в отношенията по повод изпълнението на задълженията на ответника към третите лица – негови работници и служители, доколкото между страните е уговорено връщане на платеното в пълен размер. По отношение на разпределената в полза на „Т.Б.“ сума от продажбата на собствения на ищеца имот поддържа, че се касае за първа по ред ипотека, че същата е учредена за обезпечаване на чужд /на ответника/ дълг, както и че сумата от продажбата е погасила именно задължения на ответника към „Т.Б.“ АД.

С допълнителен отговор „П.Х.“ АД /н./ поддържа, че с договор за цесия от 30.12.2013г. „Р.О.“ ЕООД е прехвърлил едно погасено по давност вземане, поради което намира за без значение кога е подадена молбата на ищеца за присъединяване като кредитор в производството по несъстоятелност. Оспорва подписите на представителите на цедента и цесионера под този договор. Поддържа, че предаване на суми по договора за депозит не е осъществено. По отношение на договор за депозит от 09.09.2009г., сключен с „Н.Т.“ ЕООД твърди, че такъв договор не съществува и настоява ищецът да бъде задължен да представи оригинала на същия. По отношение на договор за заем от 06.01.2012г. счита, че се касае не за автентичен договор за заем, а за такъв за управление на заемни парични средства, с който е уредено и гарантирано съвсем друго правоотношение, а именно- по изплащане на лихви по облигационна емисия, емитирана от „П.“ АД през 2006г. Счита, че договорът за цесия между „П.“ АД и „Н.П.“ ЕООД е нищожен, тъй като правата по заемите могат да бъдат прехвърляни само на облигационерите. Счита, че с договора за заем от 2012г. не се установява предаване на заемна сума, тъй като от съдържанието му е видно, че се касае за период от преди неговото сключване – той касае не нова дадена в заем сума, а връщане на стара такава по предходен договор между страните. Счита, че погасителната давност за вземането по договора за заем вече е била изтекла към 2012г. Оспорва

претенцията за лихви в размер на 1 834 947.83 лева за периода 06.02.2014г. – 25.10.2016г. като твърди, че е извършено недопустимо начисляване на лихва върху лихва. Поддържа становището по отношение на последните две установителни претенции.

Постъпил е отговор на допълнителна искова молба от синдика на „П.Х.“ АД /н./ Той поддържа становище, че „Р.О.“ ЕООД не е депозирало суми по договор за депозит с „П.Х.“ АД от 20.10.2005г. Моли на основание чл.183 от ГПК ищецът да бъде задължен да представи оригинал на този договор. Оспорва съществуването на вземане, произтичащо от същия. Същите твърдение поддържа и по отношение на договора за депозит от 09.09.2009г., сключен с „Н.Т.“ ЕООД. По отношение на вземанията за възнаградителна лихва по двата договора за заем с „П.“ АД твърди, че вземането е предявено от „П.“ АД в производството по несъстоятелност на „П.Х.“ АД и е висящо исково производство за съществуването му. Счита, че не съществува задължение по договор за заем, не са престирани парични суми, поради което и не съществува задължение за заплащане на възнаградителна лихва – предмет на договора за цесия. Поддържа останалите възражения и оспорвания, направени с първоначалния отговор на исквата молба.

По допустимостта на предявените искове:

При извършена служебно от съда справка в Т.Р. се установява, че производството по несъстоятелност на „П.Х. АД /н./ е открито с решение №214/25.10.2016г., постановено по търг.д. № 83/2014 година на Окръжен съд – С.З.. Вземанията на „Н.П.“ ЕООД са предявени в производството по несъстоятелност на посоченото дружество с молба от 28.11.2016г. - в срока по чл.685 ал.1 от ТЗ. Съставеният от синдика списък на неприети предявени вземания е публикуван в Т.Р. на 23.12.2016г. Против този списък в срок е постъпило възражение от „Н.П.“ ЕООД. То е оставено без уважение като списъкът е одобрен с Определение №655 от 08.06.2018г., постановено по т.д. №83 по описа за 2014 г. на Окръжен съд-С.З.. Определението е обявено в Т.Р. по партидата на несъстоятелния длъжник на 08.06.2018г. Искът по чл.694 от ТЗ е предявен чрез искова молба на 19.06.2018г. В този смисъл той е предявен в предвидения в чл.694 ал.6 от ТЗ срок, от надлежна страна – кредитор с неприето вземане в производството по несъстоятелност, който е направил възражение по чл.690 ал.1 от ТЗ и се явява допустим.

По установителния иск относно съществуване на вземане в размер на 1028747.78 лева - по договор за цесия от 30.12.2013 г. сключен между „Р.О.“ ЕООД, в качеството на цедент и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер:

Във връзка със заявеното оспорване, че не съществува договора, на който ищецът основана вземането си, с молба от 11.12.2019г. /стр.597 от делото на ОС/ е представен официално заверен препис от договор за цесия от 30.12.2013г., оригиналът на който се намира по пр. преписка №330/2015г. на С.О. при С.П.. Последното се установява и от приемо-предавателния протокол, с който документът е предаден на пълномощника. От заключението на вещото лице К.П.П. по допуснатата съдебно-графологична експертиза /стр.775 – 846 от делото на ОС/ се установява, че подписите под договора за цесия от 30.12.2013г. са изпълнени от Й.П.Г. – за цесионера „Н.П.“ ЕООД и М.В.С. – за цедента „Р.О.“ ЕООД. Ето защо оспорването на автентичността на документа от страна на ответното дружество е неоснователно.

Видно от представения договор за цесия от 30.12.2013г. „Р.О.“ ЕООД – цедент прехвърля на „Н.П.“ ЕООД – цесионер свои вземания към „П.Х.“ АД в общ размер 3 528 747.78 лева, от които 3 517 170.83 лева – главница и 11 576.95 лева – лихви, произтичащи от неизпълнени задължения по договор между цедента и „П.Х.“ АД, сключен на 20.10.2005г. за безсрочен депозит. Поради прехвърляне с договор за цесия на част от придобитото с договора за цесия вземане на трето лице „О.Е.Т.“ ЕООД се претендира установяване на дължимост за сумата 1 028 747.78 лева – част от придобитото от „Р.О.“ ЕООД вземане от 3 517 170.83 лева. Според чл.5 ал.3 от цитирания договор посочената главница е салдо от предоставен и възстановен депозит. От страна на ответника е направено възражение, че цената, уговорена с договора за цесия, не е платена, поради което не е настъпил транслативния ефект на договора. В ч.2 от договора за цесия страните са предвидили, че прехвърлянето на вземането е възмездно и са уговорили заплащането на цена, срокът за плащането на която са обвързали със събирането и от длъжника и с краен момент – 30.12.2015г. Не са представени доказателства за плащането и, но дори и да не е сторено, това не влияе на настъпването на транслативния ефект на сделката, тъй като се касае за консенсуален договор. Единствено би довело до облигационни отношения между страните по повод незаплатена цена за придобиване на вземането.

Другото възражение на ответника касае липса на надлежно уведомяване на длъжника за цесията, както и липса на потвърждение на същата и предаване на документите, установяващи вземането. Това възражение също е неоснователно. Видно от представената нотариална покана, връчена чрез нотариус Р.Б., № *** на Нотариалната камара, на 05.02.2014г. същата е представена за връчване на нотариуса от М.С. – представител на „Р.О.“ ЕООД и е връчена на Д.Г.М. – пълномощник на „П.Х.“ АД на 10.02.2014г. Цитира се номера на пълномощното и нотариуса, който го е заверил. Наличието на пълномощно за лицето, което е получило поканата, не е оспорено. Следва да се приеме, че е налице надлежно уведомяване на длъжника за цесията от страна на цедента. Непредаването на документите, установяващи вземането, от предишния кредитор на цесионера, не засяга правата на длъжника. То може да повлияе на възможността цесионера да събере вземането и да породии облигационни отношения между него и цедента, но не е основание длъжникът да оспорва цесията и да откаже изпълнение.

На следващо място ответникът е възразил, че ищецът не е придобил посоченото вземане с договора за цесия, тъй като то не е съществувало в патримониума на прехвърлителя към момента на сключване на договора. Същото възражение е направено и от синдика на „П.Х.“ АД, който твърди, че не е открил и не са му били предоставени документи относно съществуващи отношения между „Р.О.“ ЕООД и „П.Х.“ АД по повод договор за депозит от 20.10.2005г. В тази връзка на основание чл.183 от ГПК ищецът е задължен да представи оригинала или официално заверен препис от договор за безсрочен депозит от 20.10.2005г. Тъй като оригиналът на документа не е представен от ищеца, той е изключен от доказателствата по делото. Цитираните във въззивната жалба решения, обосноваващи прието в съдебната практика становище, че оригиналът може да бъде заместен от официално заверен препис по чл.32 от ЗА, не могат да намерят приложение в настоящия случай, тъй като между страните по делото съществува спор относно съществуването на документа в правния мир. Оригиналет би следвало да се намира именно у ищеца, ако действително – както е било уговорено с цесията – документите относно вземането са му били предадени от цедента. Същият обаче, до който е изпратено искане по реда на чл.192 от ГПК, не открива такъв оригинал в своите книжа. Ето защо в случая по отношение на ищеца следва да се приложат неблагоприятните последици, предвидени в чл.183 от ГПК, от

непредставяне на поискан оригинал при представено копие от документ. Завереният от страната или от нейния пълномощник препис не представлява официално заверен препис на документ. В този смисъл е и трайната съдебна практика - решение № 1229 по гр. д. № 5349/2007 год. на II г. о. на ВКС , решение с № 630 по гр. д. № 391/95 год. на 5-чл. състав на ВС , решение № 651 от 23.07.1985 год. на II г.о. и решение № 803 по гр. д. № 938/2009 год. на I г. о. на ВКС. Не се установява допуснато съществено процесуално нарушение от страна на първоинстанционния съд във връзка с изключване на договор за безсрочен депозит от 20.10.2005г. от доказателствата по делото.

Видно от заключението на вещото лице С. И. С. по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза /стр.961 – 982 от делото на ОС/ „Р.О.“ ЕООД за периода 20.10.2005г. – 17.05.2010г. е депозирало суми по сметки на „П.Х.“ АД общо в размер на 291 759 756.01 лева. Сумите са наредени от различни банки, а основанието за превода е „депозит“. При приемането на заключението му в съдебно заседание на 24.02.2021г. експертът пояснява, че първични счетоводни документи не са му предоставени, тъй като липсват такива в счетоводствата на „Р.О.“ ЕООД и в „П.Х.“ АД. Доколкото като основание за банковите трансфери пише само „депозит“, без да се сочи конкретен договор, вещото лице не може да свърже отделните преводи с конкретния договор за депозит от 20.10.2005г. Предвид изложеното ищецът не установява съществуване на прехвърленото вземане – остатък от задължение по договор за депозит от 20.10.2005г. - в патримониума на прехвърлителя към момента на сключване на договора за цесия. Затова и не следва да се обсъжда въпроса за погасяване по давност на вземането, прехвърлено с договора за цесия, тъй като възражението е евентуално - ако се приеме, че вземането съществува.

По тези съображения решението в частта с която са отхвърлени като неоснователни предявените от жалбоподателя „Н.П.“ ЕООД /н./ установителни иски за признаване за установено съществуване на вземания на „Н.П.“ ЕООД /н./ против „П.Х.“ АД /н./както следва: **за сумата 1 028 747.78 лева** – главница по договор за цесия от 30.12.2013г. между „Р.О.“ ЕООД и „Н.П.“ ЕООД /н./, ведно със законната лихва върху цялата сума от датата на подаване на молбата до окончателно изплащане на сумата, както и акцесорните иски - **за сумата 283 185.98 лева** - вземане за

обезщетение за забава в размер на законна лихва върху сумата от 1 028 747.78 лева за периода от 10.02.2014 г. /датата, на която вземането е станало изискуемо/ до 25.10.2016 г. /датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ и за **сумата 8 590.04 лева** - вземане за законна лихва върху сумата 1028747.78 лева за периода от 26.10.2016г. /датата, след датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността - 24.11.2016 г., следва да се потвърди.

По установителния иск за съществуване на вземане в размер на 15 275 830.13 лева - по договор за цесия от 30.12.2013 г., сключен между „Н.Т.“ ЕООД, в качеството на цедент и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер:

Във връзка със заявеното оспорване, че не съществува договора, на който ищецът основана вземането си, с молба от 11.12.2019г. /стр.597 от делото на ОС/ е представен официално заверен препис от договор за цесия от 30.12.2013г., сключен между „Н.Т.“ ЕООД, в качеството на цедент и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер, оригиналът на който се намира по пр. преписка №330/2015г. на С.О. при С.П.. Последното се установява и от приемо-предавателния протокол, с който документът е предаден на пълномощника. От заключението на вещното лице К.П.П. по допуснатата съдебно-графологична експертиза /стр.775 – 846 от делото на ОС/ се установява, че подписите под договора за цесия от 30.12.2013г., сключен между „Н.Т.“ ЕООД, в качеството на цедент и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер, са изпълнени от Й.П.Г. – за цесионера „Н.П.“ ЕООД и О. Т.ов Т.ов – за цедента „Н.Т.“ ЕООД. Ето защо оспорването на автентичността на документа от страна на ответното дружество е неоснователно.

Видно от представения договор за цесия от 30.12.2013г. „Н.Т.“ ЕООД – цедент прехвърля на „Н.П.“ ЕООД – цесионер свои вземания към „П.Х.“ АД в общ размер 15 275 830.13 лева, от които 15 227 679.39 лева – главница и 48 150.74 лева – лихви, произтичащи от неизпълнени задължения по договор между цедента и „П.Х.“ АД, сключен на 09.09.2009г. за депозит. Според чл.5 ал.3 от цитирания договор посочената главница е салдо от предоставен и възстановен депозит за периода 2009г. – 2013г. От страна на ответника е

направено възражение, че цената, уговорена с договора за цесия, не е платена, поради което не е настъпил транслативния ефект на договора. В ч.2 от договора за цесия страните са предвидили, че прехвърлянето на вземането е възмездно и са уговорили заплащането на цена, срокът за плащането на която са обвързали със събирането и от длъжника и с краен момент – 30.04.2014г. Не са представени доказателства за плащането и, но дори и да не е сторено, това не влияе на настъпването на транслативния ефект на сделката, тъй като се касае за консенсуален договор. Единствено би довело до облигационни отношения между страните по повод незаплатена цена за придобиване на вземането.

Другото възражение на ответника касае липса на надлежно уведомяване на длъжника за цесията, както и липса на потвърждение на същата и предаване на документите, установяващи вземането. Това възражение също е неоснователно. Видно от представената нотариална покана, връчена чрез нотариус Р.Б., № *** на Нотариалната камара, на 05.02.2014г. същата е представена за връчване на нотариуса от „Н.Т.“ ЕООД и е връчена на Д.Г.М. – пълномощник на „П.Х.“ АД на 06.02.2014г. Цитира се номера на пълномощното и нотариуса, който го е заверил. Наличието на пълномощно за лицето, което е получило поканата, не е оспорено. Следва да се приеме, че е налице надлежно уведомяване на длъжника за цесията от страна на цедента. Непредаването на документите, установяващи вземането, от предишния кредитор на цесионера, не засяга правата на длъжника. То може да повлияе на възможността цесионера да събере вземането и да породи облигационни отношения между него и цедента, но не е основание длъжникът да оспорва цесията и да откаже изпълнение.

На следващо място ответникът е възразил, че ищецът не е придобил посоченото вземане с договора за цесия, тъй като то не е съществувало в патримониума на прехвърлителя към момента на сключване на договора. Същото възражение е направено и от синдика на „П.Х.“ АД, който твърди, че не е открил и не са му били предоставени документи относно съществуващи отношения между „Н.Т.“ ЕООД и „П.Х.“ АД по повод договор за депозит от 09.09.2009г. В тази връзка на основание чл.183 от ГПК ищецът е задължен да представи оригинала или официално заверен препис от договор за депозит от 09.09.2009г. Тъй като оригиналът на документа не е представен от ищеца, той е изключен от доказателствата по делото. Всички аргументи относно

последниците от приложение на чл.183 от ГПК и по въпроса какво представлява официално заверен препис от документ и защо в случая такъв не е налице, изложени по-горе в решението по отношение на договора с „Р.О.“ ЕООД, са приложими и за договора с „Н.Т.“ ЕООД.

Не се установява да е допуснато съществено процесуално нарушение от страна на първоинстанционния съд във връзка с изключване на договор за безсрочен депозит от 09.09.2009г. от доказателствата по делото.

Видно от заключението на вещото лице С. И. С. по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза /стр.961 – 982 от делото на ОС/ „Н.Т.“ ЕООД за периода 09.09.2009г. – 03.07.2012г. е депозирало суми по сметки на „П.Х.“ АД общо в размер на 215 275 130.05 лева. Сумите са наредени от две различни банки, а основанието за превода е „депозит“. При приемането на заключението му в съдебно заседание на 24.02.2021г. експертът пояснява, че първични счетоводни документи не са му предоставени, тъй като липсват такива в счетоводствата на „Н.Т.“ ЕООД и в „П.Х.“ АД. Доколкото като основание за банковите трансфери пише само „депозит“, без да се сочи конкретен договор, вещото лице не може да свърже отделните преводи с конкретния договор за депозит от 09.09.2009г. Предвид изложеното ищецът не установява съществуване на прехвърленото вземане – остатък от задължение по договор за депозит от 09.09.2009г. - в патримониума на прехвърлителя към момента на сключване на договора за цесия. Затова и не следва да се обсъжда въпроса за погасяване по давност на вземането, прехвърлено с договора за цесия, тъй като възражението е евентуално - ако се приеме, че вземането съществува.

По тези съображения решението в частта с която са отхвърлени като неоснователни предявените от жалбоподателя „Н.П.“ ЕООД /н./ установителни искове за признаване за установено съществуване на вземания на „Н.П.“ ЕООД /н./ против „П.Х.“ АД /н./както следва: **за сумата 15 275 830.13 лева** - вземане по договор за цесия от 30.12.2013 г., сключен между „Н.Т.“ ЕООД, в качеството на цедент и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер, ведно със законната лихва върху цялата сума от датата на подаване на молбата до окончателно изплащане на сумата, както и акцесорните искове **за сумата 4 222 023.04 лева** - вземане за обезщетение за забава в размер на законна лихва върху сумата от 15 275 830 .13 лева за периода от 06.02.2014г.

/датата, на която вземането е станало изискуемо/ до 25.10.2016г. /датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ и **за сумата 127 553.18 лева** - вземане за законна лихва върху сумата от 15 275 830.13 лева за периода от 26.10.2016г. /датата, след датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/н./до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността -24.11.2016г., следва да се потвърди.

По установителния иск за съществуване на вземане в размер на 6 201 889.29 лева - вземане по договор за цесия от 21.01.2014г., сключен между „П.“ АД, в качеството на цедент, и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер:

Видно от договор за цесия от 21.01.2014г., сключен между „П.“ АД, в качеството на цедент, и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер „П.“ АД прехвърля на ищеца свои вземания към „П.Х.“ АД в размер на 6 201 889.29 лева, произтичащи от неплащане на задължения за лихви по договор за паричен заем от 26.10.2006г. и по договор за паричен заем от 06.01.2012г. В чл.1 ал.2 от договора за цесия е конкретизирано, че сумата – предмет на цесията – в размер на 6 201 899.29 лева представлява сбор от начислени лихви върху главницата /заемната сума/ за периода 01.10.2010г. – 31.12.2013г. Посочено е, че за начислените лихви за конкретния период са издадени парични счетоводни документи – фактури и кредитни известия, посочени по номера и дати в договора. Те също са представени с исковата молба. Видно от заключението на вещото лице С. И. С. по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза /стр.961 – 982 от делото на ОС/ описаните в договора фактури и кредитни известия са били осчетоводени от „П.“ АД и са включени в месечните справки-декларации по ЗДДС, подадени от „П.“ АД, подадени за периода октомври 2010г. – декември 2014г. това се установява и от писмо вх. №***** от 04.02.2021г. на НАП /стр.948 от делото на ОС/.

Ответното дружество оспорва придобиване на посоченото вземане с договора за цесия, като твърди, че то не е съществувало в патримониума на прехвърлителя към момента на сключване на договора, тъй като в отношенията между страните по договора за заем не се е осъществило реално предаване на сумата – предмет на договора за заем от 26.10.2006г. и на договор за заем от 06.01.2012г.

От представените два договора – от 26.10.2006г. и от 06.01.2012г. се установява следното:

С договор от 26.10.2006г. „П.“ АД и „П.Х.“ АД констатира, че имат сключен друг договор, по силата на който „П.“ АД има право да прави депозити и да заема пари от „П.Х.“ АД като към 26.10.2006г. е депозирана сума в размер на 52 585 724.33 лева. Страните се съгласяват тази предоставена от „П.“ АД на „П.Х.“ АД сумата 52 585 724.33 лева да се счита за заем. В чл.3 от договора е уговорено задължение на заемателя да върне получената сума на годишни вноски с определени в договора годишни размери, а в чл.2.1 е предвидено задължение да заплати възнаграждение под формата на годишна лихва в размер на SOFIBOR плюс 2 % от усвоената сума. Уговорено е годишната лихва да се заплаща до 26.10. на всяко година до пълното погасяване на заема.

На 06.01.2012г. между „П.“ АД и „П.Х.“ АД е сключен анекс към договора от 26.10.2006г., с който страните се съгласяват, че към датата на подписване на анекса вземането на „П.“ АД към „П.Х.“ АД – непогасена главница е в размер на 21 034 289.73 лева като се уговарят и за заплащане на годишна лихва върху главницата в размер на 9.50 %. С договор за паричен заем от 06.01.2012г. „П.“ АД се задължава да предаде на „П.Х.“ АД в заем сумата 2 117 510 лева срещу задължение на заемателя да върне получената сума в срок до 21.01.2017г. и да заплати възнаграждение под формата на годишна лихва върху усвоената сума в размер на 9.50 %. Няма представени никакви доказателства за реално предаване на парични суми както по договора от 26.10.2006г., така и по този от 06.01.2012г. Не са представени банкови нареждания, от които да се направи извод за предаване на сумата – предмет на договорите за заем. Такъв извод не може да се формира и от заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, тъй като тя се основава на проверка на счетоводните регистри на „П.“ АД, но не и на „П.Х.“ АД. Експертизата не е установила първични счетоводни документи – платежни нареждания, даващи основание за извършване на счетоводни записвания. Представените фактури, издадени от „П.“ АД за начисляването на възнаградителна лихва по договорите, също не установяват реално предоставяне на заемната сума, а касаят задължение, което би възникнало, ако се установи, че заемът е реално предоставен.

Обстоятелството, че е налице изявление на страните, че предхождащи облигационни отношения между тях, по които има предаване на суми, ще се считат за заем, не изключва изискването да се докаже, че по тези предхождащи отношения е налице реално предаване на парични средства в размерите, уговорени с двата процесни договора, тъй като от установяване на това обстоятелство зависи предоставена ли е реално в заем посочената сума, за да възникне задължение за лихва и в какъв размер би било то, тъй като се начислява върху определена главница.

Това води до извод, че между страните не може да се говори за наличието на валиден и породил действие договор за заем, по който пък заемотателят да упражни правото си да поиска заплащане на възнаградителна лихва за ползването на заемната сума. Това изключва възможността да се говори за възникнало вземане за възнаградителна лихва, а и за забава на задължението за заплащането и и дължимост на обезщетение по чл. 86 от ЗЗД. След като не се установява от доказателствата по делото вземането за възнаградителна лихва да е съществувало в патримониума на прехвърлителя към момента на сключване на договора за цесия, то не може да бъде придобито от ищеца – цесионер. Този извод изключва необходимостта от обсъждане останалите доводи, касаещи наличието на изтекла погасителна давност, нередовно уведомяване на длъжника за цесията и непредаване на документите от цедента, както и незаплащане на цена за цедираното вземане.

Следователно предявените вземания, с основание договор за цесия от 21.01.2014г., сключен между „П.“ АД, в качеството на цедент, и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер, не се установява да са съществували към момента предявяването им в срока по чл. 685 от ЗЗД. Ето защо предявеният установителен иск с правно основание чл. 694 от ТЗ, да се признае за установено несъществуване на вземания, както следва: **за сумата 6 201 889.29 лева** - вземане по договор за цесия от 21.01.2014г., сключен между „П.“ АД, в качеството на цедент и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер, ведно със законната лихва върху цялата сума от датата на подаване на молбата до окончателно изплащане на сумата, **за сумата 1 834 947.83 лева** - вземане за законна лихва върху сумата 6 201 889.29 лева за периода от 06.02.2014г. /датата, на която вземането е станало изискуемо/ до 25.10.2016г. /датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ и **за сумата 51 785.78**

лева (петдесет и една хиляди седемстотин осемдесет и пет лева и седемдесет и осем стотинки) - вземане за законна лихва върху сумата 6 201 889.29 лева за периода от 26.10.2016 г. /датата, след датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността -24.11.2016г., се явява неоснователен и правилно е отхвърлен от първата инстанция. Решението на окръжния съд в тази част като законосъобразно следва да бъде потвърдено.

По установителния иск за съществуване на вземане в размер на 168 399.56 лева - вземане за непогасена главница по договор за встъпване в дълг от 12.11.2013 г., сключен между „П.Х.“ АД и „Н.П.“ ЕООД:

Видно от представения договор от 12.11.2013 г., сключен между „П.Х.“ АД и „Н.П.“ ЕООД страните са се съгласили, че „П.Х.“ АД има задължения към трети лица - негови работници и служители, произтичащи от трудови договори със същите. Лицата, заеманата длъжност и номера и датата на трудовия договор с всеки са подробно описани в цитирания договор – чл.1 от него. Страните са се съгласили, че към датата на сключване на това споразумение задълженията на „П.Х.“ АД към изброените лица – негови работници и служители са в размер общо на 168 399.56 лева /чл.2 от договора/. Със същия договор „Н.П.“ ЕООД се съгласява да встъпи като съдлъжник по всички задължения на „П.Х.“ АД към изброените трети лица – негови работници и служители като извърши плащане на тези задължения, определени в размер на 168 399.56 лева, в срок не по-късно от 31.12.2013г. /чл.3 и чл.5 от договора/. Видно от заключението на вещото лице С. И. С. по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза /стр.961 – 982 от делото на ОС/ „Н.П.“ ЕООД е превело сумата 168 399.56 лева от своята разплащателна сметка в „И.“ АД за изплащане на заплатите и обезщетения по КТ на изброените лица – работници и служители. Това е осъществено на 17.12.2013г. На същата дата в счетоводството на „Н.П.“ ЕООД е извършено и счетоводно записване с основание „договор за встъпване в дълг“ като същият е осчетоводен по дебита на счетоводна сметка 498 „Други дебитори“ и кредита на счетоводна сметка 503 „Разплащателна сметка в левове“.

Разпоредбата на чл.127 ал.2 от ЗЗД, на която се позовават ответника и синдика, е неприложима в отношенията по повод изпълнението от страна на

ищеца на задълженията на ответника към третите лица – негови работници и служители. Солидарността е уговорена между „Н.П.“ ЕООД и „П.Х.“ АД по отношение на третите лица – работници и служители. Между самите солидарни длъжници отношенията са уредени с клаузата на чл.6 от договора. За това, че е приел да изпълни чуждото задължение, „Н.П.“ АД се е съгласил да получи обратно цялата платена сума от длъжника „П.Х.“ АД, а последният се е съгласил да я заплати най-късно до 30.06.2014г. Ето защо задължението не може нито да се разпределя по равно между съдлъжниците, нито да се поема изцяло от платилия. В случая страните са уговорили връщане на платеното в пълен размер от длъжника. Налице е изпълнение на задължението към третите лица в пълен размер от страна на ищеца и неизпълнение на задължението на ответника да му възстанови платеното в пълен размер в уговорения срок. Вземането на „Н.П.“ ЕООД е изискуемо и липсват доказателства за извършено плащане от ответника. Искът е основателен. Изчисленията, извършени от първоинстанционния съд по акцесорните претенции също са правилни. Ето защо обжалваното решение **в частта с която е признато за установено**, че „Н.П.“ ЕООД /н./ - гр. Л. **има вземания** към „П.Х.“ АД /н./, както следва: **за сумата 168 399.56 лева**, представляваща вземане за непогасена главница по договор за встъпване в дълг от 12.11.2013 г., сключен между „П.Х.“ АД и „Н.П.“ ЕООД, ведно със законната лихва върху сумата за периода от 25.11.2016 г. датата на подаване на молбата за предявяване на вземанията до окончателно изплащане на сумата, **за сумата 39 776.11 лева**, представляваща законната лихва върху сумата от 168 399.56 лева за периода от 30.06.2014 г. /датата, на която вземането е станало изискуемо/ до 25.10.2016г. /датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/, **за сумата 1403.44 лева**, представляваща законната лихва върху сумата от 168 399.56 лева за периода от 26.10.2016г. /датата, след датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността - 24.11.2016г., следва да се потвърди.

По установителния иск за съществуване на вземане в размер на 4 287 901.36 лева - регресно вземане на „Н.П.“ ЕООД към „П.Х.“ АД възникнало в резултат от продажбата на публична продан на П.на база - С.З.,

собственост на ипотекарния длъжник „Н.П.“ ЕООД, с което „Н.П.“ ЕООД е погасило задължението на „П.Х.“ АД към „Т.Б.“ АД:

Видно от представения нотариален акт №***, том **, рег. №****, дело №***/****г. от 24.08.2010г. на нотариус С.Ч. „Т.Б.“ АД отпуска на „П.Х.“ АД сумата 2 812 000 евро за обратно изкупуване на акции от капитала на „П.“ АД с краен срок за погасяване 20.07.2011г. с договорена лихва в размер на 9 % на годишна база и наказателна лихва при просрочие – договорения лихвен процент плюс надбавка от 12 пункта годишно до окончателното изплащане на просрочената сума и при другите условия, уговорени с договор за банков кредит №***-***-***/20.08.2010г. и последващи анекси. За обезпечаване на задълженията на кредитополучателя ищецът „Н.П.“ ЕООД е учредил в полза на „Т.Б.“ АД договорна ипотека върху свои недвижими имоти: П.на база – С.З., находяща се в гр. С.З., кв. И., с идентификатор №*****.***.** по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед №РД-**-**/30.05.2008г. на ИД на АГКК с площ 5810 кв.м., ведно с находящите се в нея сгради и всички изградени в имота постройки и съоръжения и всички подобрения и приращения. От представената справка от А.В. се установява, че се касае за вписана първа по ред ипотека. Не се спори, че поради неизпълнение на задълженията от страна на „П.Х.“ АД по сключения договор за банков кредит „Т.Б.“ АД се е снабдила с изпълнителен лист по ч.гр.д. №1296/2014г. на РС – С.З.. Образувано е било изпълнително дело №***** по описа на ЧСИ К.А.. Твърди, че по него принудителното изпълнение е насочено срещу ипотекирания имот, собственост на ипотекарния длъжник „Н.П.“ ЕООД. Тези обстоятелства се установяват от представените уведомления от ЧСИ, постановление и удостоверение изх. №21511 от 25.10.2019г. /стр.583 от делото на ОС/. С Постановление за възлагане от 17.12.2015г. имотът е възложен на купувач за цена 5 172 000 лева. В цитираното удостоверение е посочено, че цената от продажбата на ипотекирания имуществен обект е била по-голяма от вземането на вискателите. Видно от изпратеното преводно нареждане от ЧСИ К.А. на „Т.Б.“ АД са преведени 3 967 263.63 лева за погасяване задълженията на длъжника „П.Х.“ АД към ответника, произтичащи от банковия кредит. За платеното в резултат на продажбата на ипотекирания собствен на ищеца имот, същият се суброгира в правата кредитора към длъжника. Установява се дължимостта на претендираното регресно вземане. За разликата над 3 967 263.63 лева до

претендиращия размер от 4 287 901.36 лева искът е отхвърлен и решението не е обжалвано и е влязло в сила. Изчисленията относно акцесорните претенции също са извършени правилно. Решението в частта, с която е признато за установено съществуване на вземане на „Н.П.“ ЕООД /н./ към „П.Х.“ АД /н./ **за сумата 3 967 263.63 лева**, представляваща регресно вземане на „Н.П.“ ЕООД към „П.Х.“ АД, възникнало в резултат от продажбата на публична продан на недвижимия имот П.на база С.З., собственост на ипотекарния длъжник „Н.П.“ ЕООД, с което „Н.П.“ ЕООД е погасило задължението на „П.Х.“ АД към „Т.Б.“ АД, ведно със законната лихва върху сумата за периода от 25.11.2016 г. датата на подаване на молбата за предявяване на вземанията до окончателно изплащане на сумата, **за сумата 33 063.18 лева**, представляваща законната лихва върху главницата от 3 967 263.63 лева за периода от 26.10.2016г. /датата, следваща датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността - 24.11.2016г., като законосъобразно следва да се потвърди.

На основание чл.694 ал.7 от ТЗ „Н.П.“ ЕООД /н./ - ****, ЕИК ***** следва да бъде осъдено да заплати 145 172.75 лева – държавна такса за въззивното разглеждане на делото по бюджетната сметка на Апелативен съд – Пловдив - съразмерно на уважената и отхвърлена част от жалбите.

На основание чл.694 ал.7 от ТЗ „П.Х.“ АД /н./ - ****, ЕИК ***** следва да бъде осъдено да заплати 21 049.52 лева – държавна такса за въззивното разглеждане на делото по бюджетната сметка на Апелативен съд – Пловдив – съразмерно на уважената и отхвърлена част от жалбите.

Не са представени никакви доказателства за сторени разноси от страните пред въззивния съд, затова и такива не следва да се присъждат.

По изложените съображения Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260017 от 28.02.2022г., постановено по т. д. N 163/2018г. по описа на Окръжен съд – С.З., **в частта с която са отхвърлени** като неоснователни предявените от жалбоподателя „Н.П.“ ЕООД /н./ установителни иски за признаване за установено съществуване на вземания на „Н.П.“ ЕООД /н./ против „П.Х.“ АД /н./както следва: **за сумата 1 028 747.78 лева** – главница по договор за цесия от 30.12.2013г. между „Р.О.“ ЕООД и „Н.П.“ ЕООД /н./, ведно със законната лихва върху цялата сума от датата на подаване на молбата до окончателно изплащане на сумата; **за сумата 283 185.98 лева** - вземане за обезщетение за забава в размер на законна лихва върху сумата от 1 028 747.78 лева за периода от 10.02.2014 г. /датата, на която вземането е станало изискуемо/ до 25.10.2016 г. /датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ и **за сумата 8 590.04 лева** - вземане за законна лихва върху сумата 1028747.78 лева за периода от 26.10.2016г. /датата, след датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността - 24.11.2016 г., **за сумата 15 275 830.13 лева** - вземане по договор за цесия от 30.12.2013 г., сключен между „Н.Т.“ ЕООД, в качеството на цедент и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер, ведно със законната лихва върху цялата сума от датата на подаване на молбата до окончателно изплащане на сумата; **за сумата 4 222 023.04 лева** - вземане за обезщетение за забава в размер на законна лихва върху сумата от 15 275 830.13 лева за периода от 06.02.2014г. /датата, на която вземането е станало изискуемо/ до 25.10.2016г. /датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ и **за сумата 127 553.18 лева** - вземане за законна лихва върху сумата от 15 275 830.13 лева за периода от 26.10.2016г. /датата, след датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/н./до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността - 24.11.2016г., **за сумата 6 201 889.29 лева** - вземане по договор за цесия от 21.01.2014г., сключен между „П.“ АД, в качеството на цедент и „Н.П.“ ЕООД, в качеството на цесионер, ведно със законната лихва върху цялата сума от датата на подаване на молбата до окончателно

изплащане на сумата, **за сумата 1 834 947.83 лева** - вземане за законна лихва върху сумата 6 201 889.29 лева за периода от 06.02.2014г. /датата, на която вземането е станало изискуемо/ до 25.10.2016г. /датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ и **за сумата 51 785.78 лева** (петдесет и една хиляди седемстотин осемдесет и пет лева и седемдесет и осем стотинки) - вземане за законна лихва върху сумата 6 201 889.29 лева за периода от 26.10.2016 г. /датата, след датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността -24.11.2016г.

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260017 от 28.02.2022г., постановено по т. д. N 163/2018г. по описа на Окръжен съд – С.З., **в частта с която е признато за установено**, че „Н.П.“ ЕООД /н./ - гр. Л. **има вземания** към „П.Х.“ АД /н./, както следва: **за сумата 168 399.56 лева**, представляваща вземане за непогасена главница по договор за встъпване в дълг от 12.11.2013 г., сключен между „П.Х.“ АД и „Н.П.“ ЕООД, ведно със законната лихва върху сумата за периода от 25.11.2016 г. датата на подаване на молбата за предявяване на вземанията до окончателно изплащане на сумата, **за сумата 39 776.11 лева**, представляваща законната лихва върху сумата от 168 399.56 лева за периода от 30.06.2014 г. /датата, на която вземането е станало изискуемо/ до 25.10.2016г. /датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/, **за сумата 1403.44 лева**, представляваща законната лихва върху сумата от 168 399.56 лева за периода от 26.10.2016г. /датата, след датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността - 24.11.2016г., **за сумата 3 967 263.63 лева**, представляваща регресно вземане на „Н.П.“ ЕООД към „П.Х.“ АД, възникнало в резултат от продажбата на публична продан на недвижимия имот П.на база С.З., собственост на ипотекарния длъжник „Н.П.“ ЕООД, с което „Н.П.“ ЕООД е погасило задължението на „П.Х.“ АД към „Т.Б.“ АД, ведно със законната лихва върху сумата за периода от 25.11.2016 г. датата на подаване на молбата за предявяване на вземанията до окончателно изплащане на сумата, **за сумата 33 063.18 лева**, представляваща законната лихва върху

главницата от 3 967 263.63 лева за периода от 26.10.2016г. /датата, следваща датата, на която е обявено в Т.Р. при А.В. съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелността на „П.Х.“ АД/ до датата на предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността - 24.11.2016г.

В останалата част решението не е обжалвано и е влязло в сила.

ОСЪЖДА „Н.П.“ ЕООД /н./ - ****, ЕИК ***** да заплати сумата **145 172.75 лева** – държавна такса за въззивното разглеждане на делото по бюджетната сметка на Апелативен съд – Пловдив - съразмерно на уважената и отхвърлена част от жалбите.

ОСЪЖДА „П.Х.“АД /н./ - ****, ЕИК ***** да заплати сумата **21 049.52 лева** – държавна такса за въззивното разглеждане на делото по бюджетната сметка на Апелативен съд – Пловдив – съразмерно на уважената и отхвърлена част от жалбите.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването му на страните – при наличие на предпоставките на чл.280 от ГПК.

Препис от решението да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____